

Zonder Vrijdag

boven de lippen van de mond
waarmee de zee zichzelf vermaalt
draaien seconden kolkend rond
nabij de nooit omvaren kaap

maar iemand die het stuurhuis deelt
met een loods die altijd dronken schijnt
en niet voor alle bochten weet
of er stroomafwaarts veren zijn

ontgaat dat ginds een vaste wal
van zonlicht op de horizon
een zwemmer naar een goudkust lokt
voordat de nacht hem overvalt

sist daar een duister strand, als as
van vuren door de vloed betast
zo zwemt hij waar een spiegeling
hem aanklampt om zichzelf te zien

een eiland, klein als een gedicht
wordt wereld voor de laatste drang
die in zijn armen spieren spant
dan geeft hij op en drinkt, en drinkt

atol, onzalig als de dreg
van erebus jut wat er rest
een dode die nog ademhaalt
in een lichaam waar hij is verdwaald

de uren spoelen dagen aan
een juk van stilte draagt zijn waan
over het strand; hij ziet een boot
om weg te varen uit de nood

maar zonder schepen op de kim
bereist de zee waar zij begint
haar eind, onwetend dat dit oord
slechts ruis bevat die niemand hoort

zijn slaap wordt, door gerucht gekweld
een gletsjer die haar scheren telt
als broedsel in een nest van zee
waar stilte's opstand het omgeeft

en in de kiem weer wordt gesmoord
dan is het of hij stemmen hoort
van mensen net als hij gestrand
en hij ontvlucht zijn bang verstand

en waadt de zee in tot hij zwemt
als iemand die in 't silhouet
van wolken noachs ark herkent
het rif geeft aan de deining stem

en zij gebiedt hem terug te gaan
weg van koralen waar geen boot
haar spanten als een klauw ontbloot
alsof zij iemands lot bewaakt

een spiegel kent de diepten niet
van wie zich in de ogen ziet
maar op het rif geklommen ijlt
de zee van wat het rif verzwijgt

lagune's stilstand , slangenpoel
onwetendheid wordt omgewoeld
slechts wrakhout heeft de wil gevoeld
van water dat de woede koelt

van Leviathan op zijn tocht
langs sterrenwanden in een bocht
die eindigt waar het licht begint
een woord te zijn in ieder kind

hij komt weer samen met zichzelf
en pleegt met schimmen overspel
wie is, naast wie hij is die vrouw
aan gene zijde in de rouw

terwijl verdriet zich al ontscheept
en plaatsmaakt voor dezelfde loods
die hem heeft weggebracht naar zee
en nu haar inpalmt met z'n troost

wordt hij gemist, is hij vermist
verdrongen voor wie naar hem vraagt
in zee waar soms de wind beslist
welk schip terugkeert, welk schip vergaat

maar waar zijn schip ooit van vertrok
keert zijn geheugen stuurs de wal
berusting kruist de koers van wrok
en geen van tweeën voert bevel

zodat hij van het rif afspringt
weer terugzwemt en opnieuw begint
aan strand waar tussen slaap en dood
de nacht zich zonder droom ontbloot

met niets dan wat hij zelf verzint
benoemt hij schimmen en de wind
maar eenzaamheid bereikt zijn grens
in het gezelschap van een mens

gekroond tot koning van 't moment
gaat hij, gekleed als bedelaar
een schaduw voor die hem herkent
en vraagt: “Wie heeft jouw wieg bewaard”?

door zee omheind doet heimwee pijn
maar afstand wijkt voor dromerij
bij het zien van gaten in de wolken
waar sterren nestelen als bijenvolken

en hij betreedt een vreemde stad
die zijn geboortedorp bevat
waar door een gracht de lethe stroomt
en hij ontwaakt als in een droom

en voelt, dit is een warmer zand
dan waar hij insliep toen de maan
haar anker hieuw om weg te gaan
naar nachten, door geen dag omrand

kon je maar terug, verstekeling
die weten dat jouw schip verging
lezen op lijsten niet jouw naam
zo anoniem ben je vergaan

je sterft meer dan die ene keer
je lijf, als eigendom beheerd
blijkt niets dan een bizar orgaan
waarmee tijd chaos wil verslaan

zo luistert hij hoe deininggolven
hun zilver, steeds door lood bedolven
terugvinden waar het rif hen stoort
en luisteren scheidt van wat hij hoort

verschillen tussen uur en week
worden gewist, azuur en zee
zijn overdag elkaars refrein
maar 's avonds als de kim verdwijnt

zwijgt rond het strand een oud heelal
dat dorpen spaart, sterren verdelgt
en plotseling een wending geeft
aan de weg die 't alledaagse weeft

uit dansend asgrauw doemt de pracht
van zeilen op; een lichtloos jacht
gaat overstag waar bruisend wit
de roerganger z'n schip betwist

kom, vrijheid, red uw enig kind
't is verstrikt in weer en wind
en wil aan land, land onontdekt
waar niemand heerst, geen vloek het treft

zo zwalkt een schip rondom het rif
tot het een bres vol stilte vindt
en glipt naar binnen, strijkt de zeilen
geen anker schond ooit paradijzen

maar hier heerst stilte die bedriegt
als hij aan 't strand een ander ziet
hij die geboren achter dijken
zijn maat slechts kent van wie haar ijken

elk leven weet een droom verkracht
maar iemand die niets meer verwacht
beleeft steeds meer dan hij herkent
laat visioenen uit een slenk

van sluimer drinken, strijkt een sloep
boven de nachtspiegel en roeit
langs sterren die zijn boeggolf wiegt
naar strand waar iemand voor hem knielt

alsof hij komt met een geloof
de eenzaamheid schrijnt onverdoofd
in hem die op dit rif gestrand
geloof verspeelde aan verstand

nu, in de nacht van nieuwe maan
beveugelt niets de horizon
de sloep bevoer een rubicon
door duister dat zich oever waant

dan barst hij los -breng mij weer thuis
ben jij de heerser van de ruis
die mij omgeeft, is dit de droom
waarin de dood mijn slaap onttroont-

maar sliep hij wel, zijn vraag beveelt
elk zwijgen dat het antwoord geeft
want in de leegte van zijn lot
word ik herschepen tot zijn god

hij werpt zich languit in het zand
als muzelman in Allahs hand
maar ik deins terug, laat hem alleen
en langs het spoor waar ik verscheen

zie ik hem kruipen naar de sloep
geen god die zijn gelijke zoekt
ik volg hem naar de waterkant
een roeiriem als een speer ter hand

hij duwt mijn boot het water in
een schim waadt door de schemering
en ik blijf met de roeiriem staan
die hij ontbeert, de halve waan

reikt verder dan de wil bereist
wij roeien samen en alleen
in het zog van dromen ergens heen
het schip dat aan haar ketting deint

lokt hem aan boord en schalm voor schalm
haalt hij de ankerketting in
van het schip waarnaar ik, eens verbannen
terugkeer als verstekeling

